

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Szenthegyi István

Cím:

BARTÓK-FESZTIVÁL

Forrás

Sir Eugene Goossens és Zempléni Kornél
az Állami Hangversenyzenekarral

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

78 (064.5)

Hely

Goossens Eugene

Idő

1958

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Hétfőn az Erkel Színházban zenekari hangversennyel kezdődött a Bartók-fesztivál második hete. Ez alkalommal Sir Eugene Goossens vette kézbe a vezénylőpálcat, az Állami Hangversenyzenekar élén.

A műsor a kiadottól eltérően Wagner Faust-nyitányával bővült. Csak nemrég hallottuk ezt a korai Wagner-művet a Filharmónikusok egyik hangversenyén. Goossens más, romantikusabb felfogásban szóltatta meg, kevésbé izgalmasan, de a Faust-i tépelődő szellemet jól exponálva. Érdekesen hangsúlyozta a Faust-nyitánynak Beethoven IX. szimfóniája első tételével való szoros rokonságát.

Ezután következett Bartók I. zongoraversenye. Mint ismeretes, eredetileg Földes Andornak kellett volna játszania, a híres Bartók-interpretátor azonban sajnálatos kéz-sérülést szenvedett s így nem ülhetett zongorához. Helyette Zempléni Kornélt hallottuk. Művésznünk, ismert és becsült muzikális erényeivel kitűnően megfelelt a félig-meddig beugrásszerűen vállalt feladatnak, és igen meleg sikert aratott. Az I. zongoraverseny jellegzetes, motorikus ritmikája erőteljesen érvényesült Zempléni játékában, billentési technikája révén az itt ütőhangszerként kezelt hangszer is teljesítette

előírt hivatását; formaérzéke pedig nagy segítségére volt a neobarokk stílusban. A zenekari, nem kevésbé fontos részben nem egy jó hangzási effektus szolgáltarta Bartókot, bár szükség lett volna az élesebb kontrasztokra és virtuózabb színekre.

Kodály Nyári esté-je a jeles karmester tolmácsolásában valahogy átúszott a La Manche-csatornán Albion földjére, az angol nyár egy finom és párás színekben játszó, nagyon érzelmes, de kissé unalmas estéjének élményeiben vettünk részt.

Befejezésül Britten Változatok egy Purcell-témára című műve hangzott fel, igen kitűnő előadásban. Goossensnek ez volt a legjobb műsorszáma. Érezhető kedvvel élte bele magát a mai angol zene »enfant terrible«-jének sajátos stílusvilágába és kifejező nyelvezetébe. A nemes, szép Purcell-téma mókás eltorzításai a fintort vágó komponistát idézték, aki a variációk során ilyesféleképpen gondolkodik: »Íme, egy XVII. századi, méltóságos, allongeparókás téma. Mi nem tiszteljük.« A ragyogóan szellemes partitúra sikeres kivitelezéért természetesen nem csupán a karmestert illeti dicséret, hanem a zenekar érdemes tagjait is.

Szenthegyi István

Székesiővárosi házi nyomda 1926 — 8891